

DIUMENGE XXIII de durant l'any (B)
(Diumenge de la curació del sord i mut)

b) Lectura dels Sants Pares. (Ofici de lectura)

"D'acord amb la tradició de l'Església de Roma, a l'Ofici de lectura, després de la lectura bíblica, es fa una lectura dels Pares o dels Escriptors eclesiàstics amb el seu responsori" (OGLH 159).

"En aquesta lectura es proposen textos escollits dels escrits dels sants Pares, dels doctors i d'altres Escriptors eclesiàstics, tant de l'Església d'Orient com d'Occident, de tal manera, però, que el primer lloc és concedit als sants Pares, que, a l'Església, frueixen d'una autoritat tota excepcional" (OGLH 160).

*"La finalitat d'aquesta lectura és sobretot la meditació de la Paraula de Déu, tal com és entesa tradicionalment per l'Església, que sempre ha cregut necessari declarar la línia de la*autènticament als fidels la Paraula de Déu, a fi que interpretació profètica i apostòlica fos dirigida segons la norma del sentit eclesiàstic i catòlic (Sant Vicenç de Lerins, Commonitorium, 2, en PL 50,640 " (OGLH 163).*

"Amb la lectura assídua dels documents que ens ofereix la tradició universal de l'Església, els lectors són conduïts a una meditació més enriquida de la Sagrada Escripura i a estimar-la amb un amor més viu i agradós. Els escrits dels sants Pares són un testimoni excepcional de la contemplació de la Paraula de Déu, continuada a través dels segles, amb la qual l'Esposa del Verb fet home, l'Església, que té amb ella el pensament i l'esperit del seu Déu i Espòs (Sant Bernat, Sermo 3 in vigilia Nativitatis, 1, en PL 183, 94), s'esforça a assolir un coneixement cada dia més aprofundit de les Sagrades Escripures" (OGLH 164).

"La lectura dels Pares introdueix també els cristians en el sentit dels temps i de les festes litúrgiques. Els obre, encara, les inabastables riqueses espirituals que constitueixen l'incomparable patrimoni de l'Església i són, ensems, el fonament de la vida espiritual i l'aliment riquíssim de la pietat. Els predicadors de la Paraula de Déu tenen així cada dia a mà exemples notables de predicació sagrada" (OGLH 165).

c) La lectura hagiogràfica

"Amb el nom de lectura hagiogràfica s'anomena un text d'algun Pare o Escriptor eclesiàstic que parla concretament del sant que celebrem o que se li pot aplicar sense forçar-lo, o bé un fragment dels escrits del mateix sant, o bé la narració de la seva vida" (OGLH 166).

"En la preparació dels propis dels sants d'una Església particular, s'ha de tenir cura de la veritat històrica (cf. SC 92) i del profit espiritual dels qui llegiran o escoltaran la lectura hagiogràfica; s'ha de defugir tot allò que només pretén despertar admiració; cal, al contrari, posar a plena llum l'índole espiritual dels sants, de manera acomodada a la nostra mentalitat, i llur importància en la vida i pietat de l'Església" (OGLH 167).

"La breu nota biogràfica, que dóna les dades merament històriques i un curriculum vitae resumit del sant, es posa abans de la mateixa lectura com una simple orientació, i no ha de ser llegida públicament en la celebració" (OGLH 168).

A l'antic Breviari s'hi trobaven lectures una mica llegendàries; per això el Concili (SC 92) va manar que fossin revisades i que es possessin en relació amb el Misteri de Crist (SC 8, 104, 111).

Mn. Gerard Soler
Litúrgia viva. Litúrgia de les Hores, 6-9-15